

Тошо погледна и видѣ едно малко момченце.

— Кажи, защо плачешъ? — попита повторно момченцето.

— Загубихъ мама, — каза Тошо, като хълцаше. — А не мога да си отида самичтъкъ.

— Не плачи, — рече момченцето. — Ела съ мене! И азъ не зная де е домътъ ми. Хайде, ще диримъ заедно.

Тошо погледна момченцето. То бѣше облѣчено съ дълга бѣла дреха и държеше тояжка въ ржка. Тошо го хвана за ржката и тръгна съ него.

Но малкото момченце съвсемъ не знаеше накжде да върви. На всѣка порта се спираше, хлопаше и питаше: „Тукъ не е ли домътъ ми?“ Но навсѣкжде го пропжждаха. То изреди много врати, ала никжде не чу добра дума.

Най-после бѣлото момченце наведе глава, седна на единъ камтъкъ край пжтя и заплака. То плачеше тъй жално, че Тошо поиска да му помогне.

— Малтъкъ ли или голѣмъ е домътъ ти? — попита Тошо.

— Не зная, — отговори момченцето. — Пратиха ме да диря и ми рекоха, че имамъ домъ на много мѣста. Но не ми казаха де!

Тошо се замисли. Той чу отново коледнитѣ камбани, които биеха отдалече. И изведнажъ си спомни за бедния обушаръ, който живѣеше близу до тѣхната кжща. Той обичаше децата и животнитѣ. Винаги имаше малко халва и симидъ за малкитѣ си гости. Всѣкога намираше нѣкой кокалъ или месце за бездомнитѣ кучета и котки. Тамъ, въ малката кжшурка на бедния обушаръ, бѣше хубаво и тихо. Тамъ ще отворятъ на малкото момченце. Но какъ да намерятъ кжшурката на обушаря?

— Студено ми е, — рече момченцето съ бѣлата дреха.

